

5. Boží přikázání: NEZABIJEŠ

Pán Bůh je od věčnosti. Je nekonečný a všemohoucí. Všechno je jeho; nemá zapotřebí ničeho a nikoho a je přitom nekonečně šťastný. Ve své nesmírné lásce však chtěl, aby i jiní poznali pocit štěstí, jaký se rodí z poznání Boha a z lásky k němu. Proto tedy stvořil k svému obrazu a podobě člověka. Člověku dal skvostný dar: život. Jak je lidský život veliký! Je podobný samému životu Božímu. Musíš být Pánu Bohu za tak velký dar opravdu vděčný. Svou vděčnost nejlépe projevujeme tím, že si vážíme života svého i cizího, že si ho chráníme před škodou. Náš život patří Pánu Bohu a jen on sám má právo s ním nakládat podle své vůle.

Dostaneš-li se někdy do hor a vystoupíš na vysoký vrcholek, nalezeš i tam nahoře mezi šedivými skalami život: krásnou bílou hvězdu kvetoucí protěže. Pán Bůh dává vznikat životu i mezi kameny, kde by se zdálo, že už nic nemůže růst. Sám Bůh je Pán života a dává mu vznikat nebo zanikat, kdy a kde sám chce.

Staří Římané proti tomu věřili, že někteří lidé mají právo rozhodovat o životě druhých lidí. Gladiátoři museli v cirku pro zábavu diváků mezi sebou bojovat. Upadl-li jeden z nich na zem, podíval se jeho protivník na císaře: ukázal-li císař palcem dolů, znamenalo to, že má svého soupeře usmrtit. Římané zapomněli, že jen Bůh rozhoduje o lidském životě.

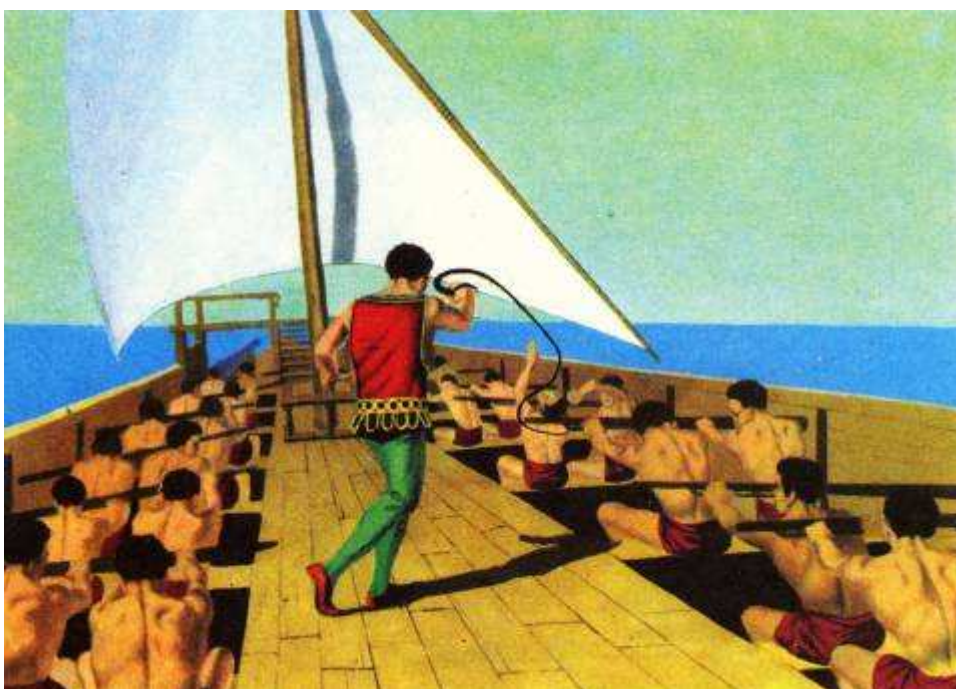
Všechn život na zemi však nemá stejnou cenu. Vzpomeň si na protěž a podívej se na malého Jeníka a na jeho psa Voříška. Všichni tři žijí, jaký však je mezi nimi rozdíl! Jen člověk má nesmrtelnou duši a dovede poznávat a milovat Boha. Proto není hřích utrhnout květinu nebo z nějakého rozumného důvodu zabít zvíře; zabít však člověka je velmi těžký hřích!

Na obrázku vidíme dva muže, kteří se chystají vyřešit svůj spor pistolí. Hněv jim zakalil rozum: kdo vyzve někoho na souboj, v které jde o život, hřeší velmi těžce proti 5. Božímu přikázání. Pán Bůh v tomto přikázání zakazuje nejen zabíjet, ale i poranit nebo týrat bližního nebo i sám sebe. Ublížíme-li někomu opravdu vážně na zdraví nebo na životě, spáchali jsme těžký hřích.

Pamatuješ se na Jidášovu smrt? Když po své zradě uviděl, že vydal Ježíše na smrt, byl jat hroznými výčitkami svědomí a místo aby činil pokání a prosil Pána Boha za odpuštění, odešel na pusté místo a oběsil se. Tak připojil ke své zradě další hrozný těžký hřích. Nikdo není pánem vlastního života; proto také nikdo nemá právo si život vzít sám. Jediným Pánem nad lidským životem je Bůh. Sebevražda je proto velmi těžký hřích.

Dokud ještě nebyl vynalezen parní stroj, bývali na válečných lodích, na tak zvaných galejích, přikováni zajatci, aby veslovali. Hlídači je přitom poháněli bičem. Jsme všichni děti svého nebeského Otce, a proto jsme všichni mezi sebou bratři a sestry. Nikdo nemá právo svého bratra, sestru, utlačovat nebo bít, zvláště, je-li ten druhý bezbranný. Kdo by tedy svého bližního těžce zbil, spáchal těžký hřích.

Karel a Jeník si hráli na vojáky. Najednou Karel ztratí trpělivost a začne Jeníkovi nadávat. Ten se však nedá a náležitě odpoví a už se chlapci ošklivě hádají. Máme se naučit ovládat, abychom se nedali strhávat hněvem k nadávkám proti bližnímu. Pravda, jsou to většinou hříchy všední; dáme-li se však strhnout k urážkám opravdu vážným, byl by to hřích smrtelný.

Nesmíš si brát příklad z Roberta, který si nechce vzít plášť, ačkoli je venku zima. Kdo si lehkomyšlně kazí vlastní zdraví, hřeší. Děti, které trhají a jedí nezralé ovoce, nebo které potajmu kouří, pijí alkoholické nápoje nebo užívají drogy, nedělají jenom klukovinu, ale doopravdy hřeší, protože si kazí zdraví.

Mnohem důležitější než tělo však je duše. Proto nejhorší věc, kterou můžeme někomu provést je, že ho svedeme, nebo jsme mu jinak příčinou ke hříchu. Tomu pak říkáme pohoršení. O takových lidech řekl Pán Ježíš: „Těm, kdo dávají pohoršení, by bylo lépe, kdyby jim někdo uvázal na krk mlýnský kámen, a oni tak zahynuli v moři.“ Pohoršení nezabíjí tělo, zabíjí však duši bližního. Proto hřeší, kdo špatnými řečmi nebo špatným příkladem přiměje někoho ke hříchu.

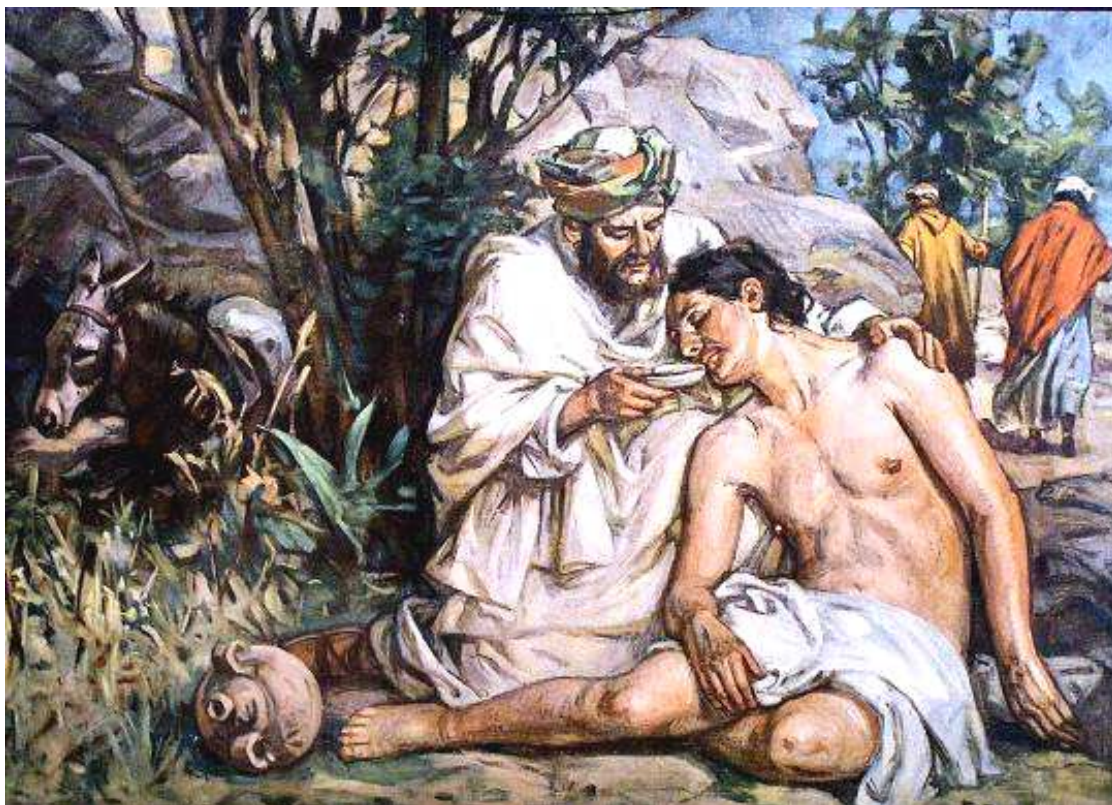

Standa není špatný chlapec. Má však zalíbení ve špatných řečech. Zapomíná přitom, že jeho kamarádi jsou stvořeni k Božímu obrazu. Svými špatnými řečmi pomáhá ďáblu brát z jejich duší milost Boží posvěčující. Před Pánem Bohem je Standa vinen nejen svými řečmi, ale i všemi hříchy, které snad jeho kamarádi pro ty řeči spáchají. Dal jim pohoršení, tj. povzbudil je ke hříchu.

Páté přikázání nejen zakazuje činit bližnímu zle: také nám přikazuje činit lidem dobře. Pán Ježíš o tom vyprávěl tento příběh: „Jakýsi člověk se vracel opuštěnou cestou domů. Najednou ho přepadli lupiči, vše mu vzali, dokonce i šaty mu svlékli. A protože se bránil, těžce jej poranili. Tak zůstal polomrtvý ležet vedle cesty až do rána. Ráno tam tudy jel docela cizí člověk a zdaleka jej viděl ležet...

Ihned zastavil, seskočil s koně obmyl mu rány. Pak jej naložil na koně a dovezl ho do nejbližší hospody. Tam mu zaplatil pobyt na tak dlouho, až zase bude zdravý. Tento cizinec jednal s raněným jako se svým bratrem. Pán Ježíš nám přikazuje, abychom všem lidem činili dobře, jakoby byli opravdu naši bratři a sestry. A oni skutečně našimi bratry a sestrami jsou: všichni jsme děti nebeského Otce!

Řečeno bylo prve, že Standa není špatný chlapec. Vidíš, nakonec se za své řeči zastyděl před kamarády, i sám před sebou, a řekl jim: „Víte co, nechme těch hloupých řečí a pojďme se pomodlit do kostela!“ Oni se zpočátku divili, co se stalo se Standou, ale pak šli s ním. Tak Standa svým příkladem napravil pohoršení, které předtím způsobil. Dobrý katolický chlapec má dávat svým kamarádům dobrý příklad.